

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÀ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periódichs

Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.ª

Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: DE TOT ARRÉU, per SET-CIENCIES. — LLETRETA, (poesia), per SEBASTIÀ SANS.—CORRIDA DE BENEFICENCIA, per MUSTAFÀ-XIULETS DE FUSTA-BLANCA.—REMEYS D' ISTIU, (poesia), per RAFEL NORRIUMAY.—DONES SABIES, per MIQUETAS.—EPIGRAMA, per PEP DE LA FONT.—VORAS DEL FOCH.—TELÉGRAMAS.—NOVÉ CERTÀMEN DE «LA BARRETINA».—CORRESPONDENCIA.

QUI NO CREU Á LA BONA MARE.....

Podrán pintarnos la *Campana*, '1 *Diluvi* y altres llops del mateix cau, las excelencias de la República francesa; pro la veritat, es que aquest mano, ajudat per la masoneria, acaba de xuclárli la sanch. Los matexos que varen crucificar á Jesús, ho fan ara ab la França, y aqui Espanya..... obrim l' ull.

DE TOT ARRÈU

A República francesa, que 'ns propòsan com á model, los partidaris del liberalisme, es una república molt..... *caritativa*.

Mentres per una part permet que 'ls juhéus se vagen apoderant dels principals càrrechs de la administració pública, y acaparant totes les riqueses de la nació; per altra part, persegueix á les Comunitats religioses per medi del odiós impòst del *acrexement*, ideat ab la major perfidia, pera conduhirles á la miseria.

Axi, donchs, mentres á les Germanes de la Caritat, á les Germanetes dels Pobres y demés institucions benèfiques se 'ls usurparant les almoynes que servexen pera socorre als orfens y als pobres malalts, vells y desvalguts; los juheus que representan l'avaricia, los juheus que han intervingut, molt principalment, en tots los escandols d'aquests últims anys; desde 'l vergonyós Panamá, fins al *chantage* organissat pel periodista Dreyfus, seguint exercint sa perniciosa influença en lo govern de la República, pera vexar y perseguir als catòlics.

Pero si la República francesa s'estima més protegir als juheus, que als pobres, en cambi, no 's pot negar qu' es molt *amiga* dels obrers.

Y sinó, aquí va la proba:

A França, lo Govern te 'l monopoli de la fabricació dels mistos. Los efectes del fòsforo blanc en los obrers que 's dedican á exa perillosa industria, son terribles, puix los hi envenena la sanch y 'ls hi consumeix los ossos; y encara lo mes trist, es que 'ls fills d'exos infeliços obrers, participan del gèrmen verinós, y, ó móren al nàxer, ó viuhén anémichs, esgroguehits y malaltissos.

Si en lloch d'emplear lo fòsforo blanc, qu' es lo qui produheix tant funestos efectes, lo Govern fes us del fòsforo roig, desapareixeria 'l perill.

¿Y saben perque no ho fa? Donchs perque 'l blanc li resulta mes barato y per consegüent la industria li val alguns centenars mes de mils franchs, cada any. Y mentrestant ¿que hi fá que tota una població obrera sufregi les conseqüències del negoci? ¿que 'ls importa açó, als filantropos de la civilisació moderna?

¡Pobres obrers víctimes de una explotació iniqua! No fa molt temps que 's declararen en vaga, demanant al Estat, ó sia á son amo, la supressió del fòsforo blanc que 'ls enmatzina, y després de haver transcorregut un mes, y quan ja havien agotat tots los recursos, Mr. Ribot, lo president del Concell de Ministres, no ha tingut pera ells ni una paraula d'esperança ó de compassió: Tant sols los hi ha respost ab duresa: «Jo no vos tinch de dir res. Torneu á emprendre 'l treball y després ja veurém.»

¡Axis tracta als infeliços obrers, exa República anti-catòlica, de lliure-pensadors, juheus y masons!

Se diu que 'n *Brisca* (a) Sidi-Brisha, l'embaxador del Marroch, s'ha venut per cinch pecetes, les obres d'autors espanyols que li foren regalades, ab sentides dedicatories, quan vingué á Espanya.

Havéntseli manifestat, á n'aquest *mano*, la conveniència de que 's dirigis per escrit al nostre Govern dantnos lo pésam per la desgracia del «Reina Regente», tingué la barra de respondre: *Los marineros de ese barco español, han muerto por querer Alah que no viviesen más tiempo en el mundo. Yo no querer decir nada al Gobierno de esos cristianos, porque sería no estar conforme con lo que Alah mandar á los vivos.*

Y reptantlo, perque no entregava alguna almoyna pels pobrets orfens, essent com es, tant rich, y havent sigut tant afalagat á Madrit, va respondre

també: *Porque yo no tener que ver nada con la España.*

Ara quan vinga una altra embaxada de moros, que 'l govern, procuri acontentarla y afalagarla be. (pagant nosaltres.)

Y sobre tot les. . . . *senyores*
molts obsequis, molts honors,
y 's posarant mitjes llunes,
y potser, fins talladors.

Justicia *acampanada* ó sia en forma d'embut: Lo senyor Llunas, director de la *Tramontana*, va ser condemnat pel delictes d'escarni é injurios als dogmes del catolicisme, y surt la *Campana* de 'n Calsas, y diu que mereix que se li concedesca la llibertat provisional mitjansant fiança. En cambi, un pobre treballador, tal volta atiat per la fam dels seus fillets, robará un llonguet y anirá á la garjola. No tingueu por que *La Campana* s'escarrassi gayre perque 'l perdónin. Se tracta de un sectari, de un enemich de la religió catòlica, y açó, ja es altra cosa.

Lo cert es que en nostre pays, la justicia es molt original. Als qui ab llurs escrits, ó de paraula, renegan de Deu, befan é injurian á la religió y pervertexen al poble, molts cops, ni tant sols se 'ls castiga; y si per cas, es ben poch. Y ara mateix, havém llegit en los periódichs, lo següent fet que demostra les estranyeses de la justicia.

Un pobre treballador de les mines de Cartagena, que ha complert ja vint y nou anys, es casat, y te alguns fills, ha sigut condemnat, ara, pels tribunals, á TRES ANYS DE PRESÓ, perque quan era un xival de catorze, se va menjar, sense pagarles, unes llangonices, á Castrojeriz (Burgos)!!!

A Málaga, han sigut entregades á una senyora, 255 pecetes, per un sacerdot qui les va rebre baix secret de confessió, del qui las havia robades á dita senyora.

Traduhim del important setmanari *El Pilar*. de Saragossa.

«Lo President de la República suïssa, Dr. Zemp, acaba de dar un exemple de lo qu' es la igualtat catòlica. Cònten los periódichs helvètics, que no fa molts dias, estigué esperant dos hores en una iglesia que li toqués lo torn pera confesarse; y que en eix temps, s'ocupá devotament en resar lo Sant Rosari. ¡Qui ho hauria dit, que arribaria 'l dia en que 'l President de la República, tant ponderada per tota mena de liberals, per juheus y masons, donaria tant preclar exemple, sens avergonyirse de lo que 'ls *esperits forts* de nostra época, tenen per la major de les debilitats humanes.»

SET-CIENCIES.

LLETRETA

Prou te pensas que m'enganyas,
Mes... pe 'l front t'ixen las banyas
Y qua per sota 'l gech...
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Tu, qu' ab gran formalitat
Y ab encisadora gracia,
Proclamas la *democracia*
Y cridas *fraternitat*,
¿Perque al jornalер humil
Lo tens com un esclau vil
Qu' esplotas y dexas sech?
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Al qu' estima la virtut
Y en lo catecisme creu
Me 'l tractas ab plena veu
De fanátich y llanut,
¡Y tu creus en *mals arts*,
No viatjas en *dimars*
Ni vols ser *tretze* en un tech!
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

De catòlich prens lo tò,
Vas á Missa quan te topa

Y fins per Corpus fas tropa
Rissat á la professó;
Mes... ¿axó de confessar,
Pendre butlla y dejunar
Ho trobas un enfarfech?
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

«May l' *ánima* cap doctor
Ab son bisturi ha trobat».....
Y digas: ¿Mav t' ha ensenyat
Cap tros de *fret* ó *calor*?
Si lo que no veus rebutjas,
¿Perque pe 'l calor t' enutjas
Y fas més d'un esbufech?
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Al clero, d' *enderrerit*
Me li plantas lo diploma.
¿Si 'ns voldrás gastar la broma
De qu' ets sabi consumit!
Mes... ¿quina sabiduria,
Treta la *pornografia*,
Ha pescat ton front entech?
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Lo que 'ns diu la religió
De que Deu nos ha criat,
Ho jutjas barbaritat,
Mentida ó aberració.
¡Y á Darwin proclamas sabi
Perque fa mico al teu avi
Empassantho sens roséch!
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Ets elegant, axó si.
Y semblas alguna cosa
Ab ta corbata xamosa
Y vestit de panyo fi;
Mes... ¿com carreter del moll
Llensas blasfemias á doll
Y parlar be 't dona aufech?
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

Dius qu' ets home de conciencia
¡Y ab las unglas t' has fet rich!
Dius que 't tingui com amich
¡Y 'm malparlas en ausencia!
Prou te pensas que m' enganyas,
Mes... pel front t'ixen las banyas
Y qua per sota 'l gech...
Vaja, mano, ¡ja 't conech!

SEBASTIÀ SANS.

CORRIDA DE BENEFICENCIA

UNA casassa que s'ha fet al Ensanche
avuy molt ilustre senyor, diguemli, don
Paco Cargantana! Com diastre aquest
home ha arribat á manejar tant be de Deu
de pinyó, si fa quatre dias que com aquell qui dita
no tenia ahon caurers mort. ¡Oh! ¡Ah! ¡Uh! en dita
diuhén..... contan..... xerran..... suposan..... asse
guran..... demostran.....

¡Quina entradassa! ¡quina escala de marmol! Ara
hi pujan quatre senyorassos als qui 'l porté, dret
com un estaquirot, fa una barretada fins als peus
ja truca, entran á una sala, y als pochos moments
veuhén á D. Paco, callém y escoltém.

—¡Oh senyor D. Paco! com va, tots están bonos
eh?

—Sens novetat y vostés?

—Perfectament, gracias á Deu, Miri venim á mo
lestarlo en nom de la caritat, (D. Paco estarrufa
nás) pera demanarli una almoyna en nom de las
víctimas del «Reina Regente.»

—¡Ay no 'm parli d'aquesta horrible desgracia!
¡quina mala ventura! ¡Pobres familias!

—Si, nosaltres formém part de la Comissió de la
beneficencia parroquial pera recullir lo que bona
ment cadascú vulga donar pera aliviar la trista
situació d'aquests desgraciats.

—Ja comprech, ja comprech, si, á la veritat
en los temps que corrém, las terras no donan, las
casas van de baxa, la industria, 'l papé, tot esta
per terra.

—Es cert, pero Deu no vol impossibles sino 'l cot
dels homes y lo mateix accepta los mils duros del
rich, que 'ls céntims dels pobres, axis es que....

—Dispénsinme un moment, (diu, y s' en va á
trobar á la *Milia* sa esposa). Allí entre pare, mare
y duas fillas de dinou y disset, vestidas ab luxe
desmesurat. se parla, se discuteix y per últim se

resol contribuir a tant lloable com humanitaria obra, ab la quantitat de cinch pessetonas.

—Senyors, diu a la comissió nostre D. Paco, al tornar a la sala y després d' haverse assentat un altre cop; considerant l' estat actual del país, atent a la crisi econòmica, política y comercial que 'ns devora, sento no poguer contribuir ab una suma corresponent al lloable fi pel qual me demanan, pero no vull desayrarlos y per lo tant acceptin aquesta friolera (y al mateix temps posa en ma d' un comissionat, un duro dels de cinch pessetas y encara del any 92, d'aquells sevillans de Sevilla.)

Després parlan un xich del temps, de la pluja, d'aquests dias, y d' altres assumptos de la mateixa ganaderia y fent quatre cortesias, besaments de mans y saludos de rúbrica, baxan l' escala 'ls comissionats seus dirse una paraula, atravessan l' acera, pujan a un carruatge que 'ls espera y tant tost gira aquest la cantonada, esclatan tots quatre individus a riure de tal modo, que del espant, per poch lo cotxero 's desboca. y 'ls cavalls cauhen d' espatllas.

Alguns dias després, parava un altre cotxeluxosament posat, devant per devant de la casa dels ilustres Sargantanas, un lacayo barret en má obra la portelleta, y baxan ab gran cerimonia quatre Paqutis Mitjas Cerillas ja coneguts de nostres barretinayres, carregats d' anells, essencias y pomadas, preguntan pel senyor del principal, que ja conexém també, y sens cap dificultat s'introduexen al mateix saló que 'n podém dir dels *duros sevillans*.

Las nenas Sargantanas, que 'ls han vist baxá, guaytant per detrás dels vidres del balcó, van corrent a participarho a la Sargantana mare, y apressuradament s' arreglan lo pentinat, s' enfarinan de fresch, repassan los llassets que portan al coll, y no tardan cinch minuts a reunir-se ab lo cap de la familia, que platiqueja ab gran animació ab las notabilitats filantropicientíficisocials, que forman la segona comissió que vé a treballar en aquell lloch mateix, en favor de las malhauradas victimas del «Reina Regente.»

Callin donchs y escoltin altra vegada lo final del discurs que sense engaltá, hi espeta lo mes ilustre dels oradors de la tribu de la goma. (Ho fa en castellá porque vesteix mes.)

—Tota Espanya, en una paraula, senyors meus, plora condolguda d' aquesta catástrofe nacional, y la societat Circol Cavallar de la qual tenim la honra de formar part, no podia menos de conmourers, y després de molt y molt discutir y rumiar, va declarar ab tota solemnitat que de cap manera podia demostrar milló la pena que sentia, y aconsolar a las familias de tals victimas, que organisant una grrrrran..... corrida de toros.

—¡Magnífich pensament! esclaman a coro tots los Sargantanas, ¡magnífich!

—Per lo tant, continúa l' orador, venim a oferilshi un palco, que no duptem....

—No faltaba mes; ¿quan val?

—Una friolera, cent cinquanta pessetas, advertintlos que ja no 'n quedan mes que dos ó tres.

Entregadas las pessetas, fetas un sens fi de monerías y ditas cent y una *sapientissimas sentencias de goma elástica*, se despedexen los Comissionats satisfets del resultat de sa comanda, content D. Paco, qu' es entussiasta admirador d' en Guerrita, y bojas d' alegría la mare y las fillas per la nova ocasió que se 'ls ofereix pera lluhir los elegants vestits que expressament pera la festa han d' encarregar a Madame Bauer, Tutti contenti. Tutti contenti, com diuhen los italians.

Arrivá 'l dia de la funció, plena de gom a gom la plassa per una concurrència numerosíssima y distingida, segóns resan los periódichs. Hi havia representada l' alta banca, la gran noblesa, l' alt comerç y lo principal de l' industria, en una paraula, las forças vitals representativas de la societat.

Tot, tot, se vessa a favor de las victimas del «Reyna Regente» Modistas, sastres, cotxeros, floristas, guanteras etc. etc., tots fan lo seu agost; esposan la vida uns quants homes, se martirisan

vuyt toros, se treuhen las tripas a uns quants cavalls, es veritat, pero ¡tot se fá pera socorre a nostres desgraciats germans!

Al cap d' un mes, en lo llibre de caixa de D. Paco Sargantana hi figuraban a mes de cinch pessetas (sevillanas) pera las victimas del «Reina Regente,» algunas *mils* mes, per vestits estrenats lo dia de la corrida de beneficencia, tres imperdibles (forma espasa torera) de brillants y rubis, un palco, mantellinas andaluzas, flors, guants etc. etc. etc.

—¿Que hi fá que després de contat y rebatut de tot aqueix despilfarro no toqui a cada victima, mes qu' una milèssima part?

—Aquesta se 'ls dona que no tindrian, y com deya un de la corda, las llágrimas s' aixugan ab riallas, rihém donchs y disfrutém y s' assecarán los plors de las malhauradas victimas.

¡Axi entenen y practican la caritat, los filantropos del sigle dinou!

MUSTAFÁ XIULETS DE FUSTA-BLANCA.

REMEYS D' ISTIU

Tres remeys vaig demaná a las olimpicas Mussas per poguer exterminá mil insectes que ara hi há com moscas, mosquits y pussas.

La resposta va veni quasi a volta de correu, y si en *algo* os pot servi' la traslado entera aqui porque tots la sapiguen.

¡Oh tú! poeta inspirat que 'ns has demanat auxili per no veure 't molestat d' insectes que t' han privat l' acabament d' un idili;

insectes que ab llurs fíbladas s' han burlat de ta persona, no poguent dexá' acabadas unas cansóns més saladas que las serras de Cardona.

T' enviém, aymat company la recepta ja composta; executala ab afany, que després passat un any, ja 'ns sabrás dar la resposta.

Si es una mosca atrevida la que 's vol burlar de tú, y ab sanya gens reprimida al teu nas fa una ferida, escolta un remey segü.

La teva cara untarás ab rica y sabrosa mel y al moment qu' axó farás, convertida la veurás de moscas en túpit vel.

Agafa sens dilació una agulla de cusir y dexant a par la pó, vas punxant sens compassió fins que las fassas morir.

Si eix remey, ¡oh cosa rara! no 't surt gens be y no las matas, un gran medi tens encara; pots omplirte be la cara de polvos per matar ratas.

Y si axó no fos bastant y 't fan veurer la padrina, pots ruxarte ab sal-fumant *ácit-nitrich-fulminant* ó essencia de trementina.

Si 'ls mosquits vols acabar, lo remey es molt senzill y 'ls podrás exterminar, sense tenir de suhar y sens gota de perill.

A dins d' una palangana esquerdada y bastant vella, pots posari la *Campana Diluvi* y la *Tramontana* y a més de tot, una *Esquel'a*.

Si quan ho tens preparat hi calas foch tot seguit, es un remey ben probat, que ab aquell tuf carregat s' asfixiará lo mosquit.

La pussa, bestia malvada qu' atormenta al rich y al pobre y allá hon pega la fíblada, surt tan forta granelada que may te la treus de sobre.

Monstre vil y diminut d' elástich y negre cos, que mossega y... tururut, ja de vista l' has perdut puix que ben prest toca 'l dos.

Si d' ellas te vols lliurar, adopta un medi senzill; las podrias ofegar ó be ferlas enrabiari lligantlas ab un cordill.

Si aquest medi no 't va be pots pegalshi, qu' ara es moda y tot passant pel carré, si veus un carro, també las tiras sota una roda.

Hi han mil modos de matarlas a n' aquestas sangoneras; com fregirlas, dislocarlas, mes abans, has d' agafarlas; tens de ferlas presoneras.

Y com fan aquells saltets y son tan espaviladas, si no 'ls *clavas los ditets*, ab tot y 'ls *medis* aquests, anirás plé de picadas.

Tots los remeys t' havem dat per moscas, mosquits y pussas y esperant lo resultat, te reyteran sa amistat tas sempre amigas.—LAS MUSSAS.

RAFAEL NORRIUMAY.

DONES SABIES

Comedia en cinch escenes

PERSONATGES

DON BONIFÁS,
DONYA ESCOLÁSTICA, sa muller.
LULÚ, } ses filles.
MIMÍ, }
TERESA, cuynera.
AGUSTINA, ninyera.
Dos ó tres noyets.

ESCENA I

Estrado de casa rica, adornat ab luxo, pero molt carregat y de mal gust.—D. Bonifás, surt ab bata y casquet, portant a les mans, una camisa planxada y plegada.—Donya Escolástica seu devant de una taula, plena de llibres, tenint la ploma a la má.

D. BONIFÁS. Madalena... Madalena... ¡caratsus! ¿ahon s' haurá ficat aquesta cambrera?

ESCOL. Pero, home, ¿que cridas? ¿perqué t' abalótas? ¿que vols?

D. BON. Té; una camisa sense botó. Sempre m' ha de succehir lo mateix, y açó, quan un hom va més depressa.

ESCOL. Ara si que 'm xocas! La Madalena te coses de més importancia pera fer, que entretenirse y perdre 'l temps cusint botóns. Sapigues que en aquest moment, es a la Escola de Medicina,

- ahon segueix un curs de fisiologia en la càtedra del cèlebre Doctor Nilson.
- D. BON. ¡A la Escola de Medicina! ¡Una cambrela...
- ESCOL. ¿Y qué? ¿Açó t' estranya? ¿Per ventura no havém de seguir l' esperit y 'l progrés del segle?
- D. BON. (*presentantli la camisa*) Donchs be; fes-me 'l favor de cusirme 'l tu.
- ESCOL. (*redreçantse y ab despreci*). ¿Que dius ara?
- D. BON. Res, que si vols fe 'l favor de...
- ESCOL. (*dreta y ab molta magestat*). Sápigues y no ho oblidés may més, que jo só Doctora en ciències y en lletres; membre de moltes societats científiques; y en la actualitat, autora de una magnífica «memoria» que segurament serà premiada per la Academia...
- D. BON. (*interrompentla*). Ja ho sé, dona, ja ho sé!
- ESCOL. Aquesta importantíssima obra, te pertitol: «De les diferents formes del polisson, y del mirinyac, desde Cleopatra fins als nostres dias».
- D. BON. Ja ho sé!... massa que ho sé!
- ESCOL. (*ab tò de despreci*). Y voldrias que... Vaja, que 'ts ben ximple!
- D. BON. (*suplicant*). ¿Y la camisa, donchs?
- ESCOL. (*altre cop assentada y ab energia*). Prou; y fesme 'l favor de no parlarme 'n més y de dexarme estar sola.
- D. BON. (*resignat*). Vejam; potser la cuynora me 'l sabrà cusir.

ESCENA II

Cuyna.—(Ollas, caçolas, alambins, filtres y utensilis de cuyna y de química).

- TERESA A veure, senyó, com podré combinarho... No hi manca més que 'l reactiu... ¿Ahón es?
- D. BON. (*presentantli la camisa*). Te; aquí 'l tens.
- TER. No, no; vuy dir lo sulfidrat d' amoniach... ¡Ah! ja me'n recordo... lo dech haver tirat al fricandó.
- D. BON. ¡Ey!... ¿que dius?...
- TER. Y 'l bacallá 'l tinch en remull ab ácit fénich.
- D. BON. (*nerviós y pegantse cops al cap*). ¿Que 'ns vols envenenar?
- TER. Ca; axó es lo de menos! La llástima es no poguer fer l' experiment!
- D. BON. Avuy si que no dino pas á casa. Me 'n vaig á la fonda.

ESCENA III

Quarto dels noyets, que entrarán en escena barallantse per una joguina; y pegantse y esgarrapantse, se revolcarán per terra. La ninyera los precedeix caminant com si estigués encantada, ab los ulls mirant al cel y component una elegia.

- AGUSTINA (*ab tò declamatori*):
¡Oh nit! ¡oh nit tranquila, grandeses firmamen-
¡Oh llunal astres errants!... [tals!
Me convindria una consonant de tals...
tals, tals, firmamentals...
- D. BON. (*Donantli la camisa*). Te, Agustineteta, aquí va un consonant, cúsme aquest botó á la camisa.
- AGU. Botó, camisa, axó no consona ab tals...
¡Oh llunal astres errants...
- D. BON. (*alsant las mans al cel*). ¡A quin temps havém arribat! ¡Fins las ninyeras!... No hi ha més; tindré de fer l' aprenentatge á casa d' una cusidora, per aprendre de cusirme, jo mateix, los botons de la camisa.

ESCENA IV

Saleta de confiança, ahon la Lulú ó sia la filla gran, toca lo piano, fent moltes contorsions.

- D. BON. (*presentantli la camisa*). Lulú, filla me-

va estimada, vejám si á la fi, serás tu la qui 'm sabrás donar un punt á la camisa? Res més que un punt...

LULÚ (*indignada y ab molta afectació*). ¡Ay! papá, ¿que diu ara?... Jo distingida alumna del Conservatori de música, rebaxarme á detalls tant mesquins y tant prosaichs?... Val més qu' escólti aquesta aria divina de un compositor modern. (*Lulú 's posa á tocar, fent mil extremituts, una pessa estrambótica y furibunda*).

D. BON. (*sortint dissimuladament, y murmurant*). ¡Quina plaga més terrible son les dones sabies y artistes, del nostre segle!

ESCENA V

Quarto-tocador de la Mimi.—(Vestits, adornos y obgetes de ball).

- D. BON. Mimi, ¿serás bona minyona pera cosirme un botó que 'm falta á la camisa?
- MIMI. Un botó á la camisa, papá? quán ja fa rato qu' estich esperant al perruquer y á la modista! ¿No sab que aquesta nit estich convidada al ball de la Marquesa dels Pardalets? ¡Miri, quin vestit més bonich! Sens dupte serà 'l que cridarà més l' atenció! ¡Ay! papá, com li caurá la baba quan me veurá tant obsequiada! perquè de segur que jo seré la reyna de la festa, mentres á les meves amigues, se les menjará l' enveja!
- D. BON. (*adelantantse al prosceni*). ¡Ah! jo m' estimaria mil vegades més, una esposa y unes filles, de sentiments relligiosos, econòmiques y ab disposició pera governar una casa; ensémps que un servey honrat, fidel y treballador!... ¿De qué serveix una dona, una mare de familia, ab pretencions de sabia, y capficada en sos llibres, envérs de ocuparse dels fills, y de vetllar per la bona marxa de la casa? ¿unes filles entregades en cos y ánima al tocador y al piano, mentres la roba blanca se malmet y no 's repassa? Una cuynera que fa experiments de química, en lloch de alimentarnos ab viandes sanes y ben condimentades? Uua ninyera que fa versos al sol, á la lluna y á les estrelles, y dexa que les criatures se barallen y 's rompen la crisma, envérs de entretenirles y corretgirles ab amor? ¡Deu vulla deslliturnos de la dona despreocupada, frívola, lleugera, inútil y costosa de la fi del segle XIX, pera retornarnos la antiga mestressa catalana, senzilla, bona cristiana, laboriosa, éstalviadora y aymant y cuydadora dels seus fills.

Per la traducció y arreglo: MIQUETAS.

EPÍGRAMA

Un pare va du al seu fill
á la escola y va di al mestre:
—Fássimel anar ben dret,
pro no 'l castigui, entenemse.—
Y 'l mestre mirant al noy,
va respondre ab molta fiema:
—Axó de ferlo anar dret
no pot ser de cap manera.
—Y ¿perqué?—digué son pare.
—Perqué es garrell de naxensa.

PEP DE LA FONT.

À LA VORA DEL FOCH

Una senyora al sortir de l' Esglesia dona una pesseta á un cego.

—¡Senyora! crida 'l cego, aqueixa pesseta es filipina y no passa.

—Com ho sap vosté qu' es filipina ¿no es cego?

—No senyora, soch sort y mut.

Y. PROU.

Un professor, tallaba la cama á un desgraciat devant de sos dexebles, y 'l pacient gemegava y plorava amargament.

L' operador al sentir aquells crits, va dir al operat:

—¿Vol fe 'l favor de callar? ¡Hi há aquí més de cent personas, y vosté es l' únich que 's quexa.

Telégramas.

Madrid, 4. 12. m.—Las obras del corral protestant, adelantan d' un modo admirable, pero D. Antón, encara no ha destapat lo pot de la conserva pera impedirho. Deu nos conservi l' enteniment.

Un admirador del Conservatori.

Madrid, 5. 4. m.—Lo ministro de Marina, ha rebut sollicituts de todas las familias de las víctimas del «Reyna Regente.» encarregantli que demani á tots los que pensan assistir á la Corrida de Beneficencia de Barcelona, envihin integros los quartos qu' es gastarán pera anarhi, ja que tenent tan bon cor.

CLARET.

Nové Certámen de «LA BARRETINA»

Relació dels treballs que s' han rebut, obtant als premis oferts pera aquest concurs.

1 Quan uns ploran, altres riuhén. Lema: La caritat del segle XIX, (prosa).—2 Després de las eleccions, Lema: *Los peixi minuti*, (prosa).—3 Los pares de la Patria, Lema: ¡Héroes! (prosa).—4 Los verts y los madurs. Lema: Si m' embrutas t'enmascaro, (poesia).—5 Cap y cor. Lema: Felicitat, (poesia).—6 Llana. Lema: Beee, (poesia).—7 A la son. Lema: ¡que gustós es pesar figas! (poesia).—8 Vici dominant. Lema: Cop d' home, (poesia).—9 Mon anhel. Lema: la terrena presó, ¡que trista n' es! (poesia).—10 Gran troballa. Lema: ¡Oh, la ciencia! (prosa).—11 Coteig honrós. Lema: Dissaptes, (poesia).—12 La fuetada, Lema: Casolana, (poesia).—13 Carta desclosa. Lema: A una soltera.—14 Un sermó. Lema: Rondalla, (prosa).—15 Engrunas. Lema: Del meu calaix, (poesia).—16 Pensaments. Lema: Als lectors pornogrífichs y á tots en general, (prosa).—17 La Mar ¡que bell! (poesia).—18 Un esquilat pintat. Lema: ¡Quin cap! (poesia).—19 Un Certámen. Lema: Com més concurrents hi haurá, més difícil es que guanyi, (poesia).—20 ¡Visca la Barretina! Lema: Fora Esquellas y Diluvis, (poesia).—21 La ma de Deu. Lema: Fem historia, (prosa).—22 ¡Cataláns, la Barretina! Lema: No captém lo dret de viurer, (poesia).—23 Un quènto. Lema: ¡Quina pena! (prosa).—24 Los fills de la terra. Lema: No temau per Catalunya, (poesia).—25 Lo Gandül. Lema: Experiencia, (poesia).—26 La Quica. Lema: Contra gula, abstinencia, (prosa).—27 ¡Espectacle nacional! Lema: Ave Cesar, (poesia).—28 Un virrey modelo. Lema: Segóns la llaga 'l pegat, (prosa).—29 Nota del dia, (dibuxos).—30 La diada de Sant Joan, (dibuxos).

CORRESPONDENCIA

Un de ca 'l Hicu: ¿perque no 's fonen, diu? hi falta un parell de versos, que son: á colps de Barretina ja 's fondrán, anantsen pera sempre al botaván.—H de M. B.: molt bó, pero nó propi pera nosaltres.—Nen Tundetats y Bolero: quan no sigui nen l' espero.—B. M. Font: al torn.—L' Ermitá del Sió: ben-vingut siga, si senyó; he fet posar domassos al balcó, com á senyal certa de satisfacció.—Ft. Mt. Ba: sempre á sas ordres me trobará.—I. Prou: va be, pro ja 'l creyam mort.—Pep de la Font: los seus epigramas bons son.—Ll. G. y C: no acaba d' anar prou be.—A. Dolent: vosté se 'n va al torn ¿ho sent?—Domingo Ducet: al torn tot dret.—J. A. B. Lleyda, trasladat son encarrech á bona banda, s' hi treballará.—Ll. M.: me penso hauré trobat un gos excelent perdigué campanero axó sí, com tots ells, molts mercés de son oferiment.—Jep Tahonas: las xaradas massa facilis; lo convit y declaració arreglats anirán. Treballi que hi te lluch,

Tipo-litografia La Barretina, Passatge Hort dels Velluters.